

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Про сьогодні і майбутнє

Днями відбулося спільне розширене засідання профспілкового комітету та адміністрації товариства, на якому перед членами профкому та менеджерами різних щаблів виступив голова правління Андрій Панченко. Андрій Васильович, на прохання голови профкому Лариси Примаченко, розповів присутнім про фактичний стан справ у товаристві та про те, наскільки він відповідає показникам, закладеним торік у бюджетній сценарії 2014 року. Також керівник підприємства поділився прогнозами стосовно майбутнього компанії WEIDMANN на наступний рік і коротко змалював ситуацію на ринках, з якими працює товариство. До речі, останнє питання нещодавно висвітлював і його заступник Іван Бояршин на одному з недавніх засідань профспілкового комітету.

За словами Андрія Васильовича, торік, при плануванні бюджету на 2014 рік, товариство спиралося на показники 2013 року, котрий, до слова, видався не надто вдалим: хоч на рівні операційного прибутку (до здійснення виплат за фінансовими зобов'язаннями та оподаткування) фінансовий результат діяльності товариства був зі знаком плюс, чистого прибутку фабрика не мала. Те, що в країні розпочнуться воєнні дії, тоді, звісна річ, ніхто й уявити не міг. Відтак головним завданням 2014 року було визначено отримання позитивного балансу чистого фінансового результату.

— На щоденну діяльність товариства війна не вплинула, проте ми відчувли швидке і радикальне знецінення гривні, — сказав голова правління, — з одного боку, все, що ми закуповуємо за кордоном, тепер у гривневому еквіваленті стало дорожчим, з іншого, за продукцію, яку продаємо іноземним партнерам, теж отримуємо більше грошей у гривнях, ніж дотепер. І тут, зрештою, витримується певний баланс. Інша ж ситуація на українському ринку: оскільки наші витрати зростають, ми були змушені адекватно підвищувати ціни на продукцію для вітчизняних клієнтів.

Ринки, на яких ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» реалізує свою продукцію — країн СНД (головним чином — Росії) та вітчизняний — у кращому разі стагнують, немає ні серйозних капіталовкладень, ні навіть планів

щодо значних інвестицій на найближчий час. Більшість наших споживачів ще оговтуються після економічної кризи 2008-го — 2009-го років.

Незважаючи на це, а також на війну на Сході, девальвація гривні та підвищення ціни на газ, фактичний результат діяльності товариства (на рівні операційного прибутку) у 2014 році значно кращий, ніж було закладено в бюджет. Завдяки тому, що більшість експортних операцій товариства «прив'язана» до долара, рівні продажів у гривневому вираженні зросли, проте натуральний обсяг реалізації продукції, на жаль, зменшився. Додатковий прибуток товариство отримало й завдяки тому, що від початку весни воно почало реалізовувати продукцію ДП «ВМІК» клієнтам у СНД.

Обнадійливі фінансові результати, а також підтримка вищого керівництва компанії WEIDMANN, дали можливість підвищити заробітну плату працівникам товариства на 20% з 1 листопада 2014 року.

Щодо наступного, 2015-го року, прогнози, за словами Андрія Васильовича, неоднозначні, бо ж реалії нашого життя зараз як ніколи нестабільні. Якщо ситуація загострюватиметься до межі, за котрою буде повне закриття ринків, — працюватиме лише виробництво картону, яке забезпечуватиме «мокрою папкою» ДП «ВМІК».

А за оптимістичного перебігу подій буде задіяно бюджетний сценарій, наближений до показників 2014-го року. Аби товариство мало змогу безперебійно працювати взимку в разі проблем із газопостачанням, ще кілька місяців тому було почато роботи для переведення котлів на альтернативне паливо. Тож навіть у випадку, якщо газова труба буде повністю перекрита, фабрика не зупиниться, в хід піде рідке паливо — більш надійний ресурс для виробництва теплової енергії.

Хочеться вірити, що військові дії в нашій країні невдовзі припиняться, макроекономічний клімат стабілізується, ринки прокинуться від затьожного сну і ми, нарешті, знову будемо з упевненістю дивитися у завтрашній день та плекати нові довгострокові плани. Це не означає, що сьогодні треба сидіти склавши руки. Криза, на думку спеціалістів, не привід для паніки, а вдалий час для аудиту всіх особистих ресурсів, оцінки резервів, набуття нових практичних навичок і навчання.

Подбали про тепло воїнів

За частину коштів (3300 гривень), які у День людей похилого віку зібрали пенсіонери ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ», профспілковий комітет придбав для паперовиків, що служать в зоні АТО, десять комплектів термобілизни, а адміністрація товариства закупила для них спальні мішки американського виробництва, що здатні утримувати тепло навіть при температурі –40 градусів, та утеплені штани на суму близько 17 тисяч гривень.

— Намагалися максимально урахувати побажання хлопців, — поділилися фахівці із закупок. — Хтось із них екіпірований повністю, комусь були потрібні штани, а комусь — спальні мішки.

— Незабаром відправлятимемо посилки на Схід, кілька вже вручили особисто тим хлопцям, хто зараз перебуває у відпустках, — додала голова профкому Лариса Примаченко. — На решту коштів, зібраних пенсіонерами — це ще понад тисячу гривень, придбали українські прапори, шкарпетки та сухий спирт — про це просили самі воїни. Із ними та їхніми сім'ями ми підтримуємо зв'язок і знаємо, що необхідно у кожному конкретному випадку.

Також, користуючись нагодою, висловлюю подяку від себе особисто та від мобілізованих хлопців, з якими нещодавно спілкувалася, пенсіонерам товариства за те, що підтримали ініціативу пенсіонерів-активістів і долучилися до збору коштів.

На знімку: оператор виробничої дільниці КРМ цеху №6 Володимир Пастушенко, що служить у зоні АТО, під час короткого відпочинку завітав до товариства і одержав пакунок особисто.

Як працюють, живуть і чого прагнуть вайдманівці у США

Сергію Головатчику, начальнику цеху №6 (на час написання статті — ред.) випала цікава, але непроста місія — пройти семитижневе стажування в американському підрозділі WEIDMANN на підприємстві у м. Сент-Джонсбері, де встановлено найновішу і найпотужнішу картоноробну машину корпорації.

Це не перша робоча поїздка Сергія Севастяновича до США, проте цього разу йому довелося не тільки вивчити зсередини систему організації технологічного процесу та роботи найуспішнішого і найпродуктивнішого виробництва картону в корпорації, а й відчутти себе справжнім американцем, цілковито занурившись у робочі будні, побут та дозволя пересічного громадянина цієї країни.

Помешкання, яке компанія винайняла для нього, знаходилося у містечку Іст Бурк, в тридцяти хвилинах їзди від Сент-Джонсбері, у передмісті котрого розташоване підприємство WETI. Громадський транспорт там не дуже поширений, люди здебільшого пересуваються на авто. Таким же чином діставався на роботу і Сергій Севастянович.

— Спочатку було складно пристосуватися до нових правил дорожнього руху, звикнути до галонів, миль та футів, до автоматики на заправних станціях, — каже він. — Проте згодом звик. Та й американці, навіть незнайомі, ніколи не відмовляля у допомозі і привітно відповідали на мої запитання.

— Розкажіть про підрозділ, у якому вам довелося стажуватися.

На підприємстві у Сент-Джонсбері, WEIDMANN Electrical Technology Inc., встановлено дві картоноробні машини BM1 та BM2 (BM — Board machine, укр. — «картоноробна машина»). На BM1 виготовляють електроізоляційний картон низької щільності, його отримують в результаті конвективної сушки та процесу каландрування. BM2 — це машина для виготовлення картону методом гарячого пресування. Технологічний процес цієї машини ідентичний тому, що в нашому цеху №6, однак BM2 потуж-

ніша і новіша, ніж наша KPM. Під час недавньої модернізації всі її конструктивні частини, від формувального валу до порізки, були замінені на нові.

Також на підприємстві є лінія для ламінування картону та автоматизовані дільниці з виготовлення електроізоляційних компонентів із листового картону. Виробництво автоматизоване на 99,9%.

На WETI працює близько 260 чоловік. Територія підприємства приблизно така, як половина території нашого товариства. Вона необгороджена, перепусток немає. Натомість кожен працівник має носити на видноті бейдж з фотографією, що містить інформацію про його ім'я, посаду та штрих-код, який використовується для автоматичного обліку робочого часу — варто лише піднести бейдж до одного зі спеціальних блоків. Зараз на підприємстві впроваджують нову систему ідентифікації працівників за допомогою сканування пальця.

Дуже високі там вимоги до безпеки праці. Не можна перебувати на виробництві без пластикових захисних окулярів, спецвзуття та одягу, який, до речі, працівники обирають відповідно до своїх уподобань із спеціального каталогу. У кімнатах прийому їх постійно демонструють ролик, які інформують про статистику виробничого травматизму. Всюди розміщені попереджувальні знаки «Небезпечно», «Мокра підлога» тощо. Виконання робіт на висоті, починаючи від 1 метра, неможливе без спеціальних засобів страхування.

Всі супутні служби, окрім бухгалтерів, відділу роботи з клієнтами та деяких інших, знаходяться у приміщеннях двох цехів. На картоноробних машинах люди працюють у три зміни, одну машину обслуговує три працівника-універсала та начальник зміни. Він, як правило, має бути людиною з вищою освітою, яка у разі потреби може стати на робоче місце будь-кого зі своїх підлеглих і виконувати його роботу.

Під час перебування у США мені часто доводилося чути, що кожен працівник має бути ко-рисним. Бо ж загальний результат роботи

залежить від особистого внеску і сумлінної праці кожного члена команди. Люди відповідально ставляться до виконання своїх обов'язків і роблять усе, аби працювати ефективно. Також дбають про ощадливе виробництво — знаходять застосування і спилкам, і скопу, і вторинній сировині, та ще й отримують за це кошти.

Скоп, наприклад, продають компанії, яка переробляє його на добрива для фермерських господарств, спилки — іншому підприємству, котре виготовляє з них паливні брикети тощо.

— Сергію Севастяновичу, це певно, не єдині прояви ощадливості і раціонального використання ресурсів, з якими ви стикалися під час стажування?

— Не єдині. Американці звикли економити енергоресурси або, правильніше сказати, ефективно їх використовувати. Скажімо, всі виробничі приміщення обладнані датчиками руху, котрі автоматично вмикають і вимикають світло, реагуючи на механічну активність. Крани в ручкомийниках теж сенсорні: піднесли руки — вода біжить, прибрали — кран автоматично перекриває її подачу. А ще, помітив, у виробничих цехах Сент-Джонсбері щомісяця миють вікна (не прибиральниці, а кожен, хто має час). Це теж сприяє економії електроенергії, адже через чисті вікна світла до приміщень потрапляє більше. Люди тут звикли рано прокидатися і лягати спати — щоб максимально ефективно використовувати світловий день, багато хто починає працювати ще до сьомої години ранку.

— Певно, багато з побаченого можна було б використати у товаристві?

— Так, багато напрацьовань американських колег стали б у нагоді й нам, особливо ті, що сприятимуть ефективному використанню робочого часу, підняттю продуктивності праці, ощадливому використанню ресурсів і якості продукції.

— Чи мали ви труднощі у спілкуванні?

— Спочатку було досить важко, адже американські колеги розмовляють швидко, з притаманним мешканцям північних штатів акцентом, інколи «ковтають» слова, їхня англійська дуже відрізняється від тієї, якою спілкуються колеги зі Швейцарії. Проте завдяки постійному спілкуванню та щоденним урокам англійської мови із викладачем, котрого запросила компанія, з кожним днем розуміти мовлення колег стало легше.

— Дякую за розмову і цікаві враження! Сподіваюся, невдовзі ви знайдете застосування тому досвіду і корисним ноу-хау, які побачили під час стажування, і це, в свою чергу, сприятиме зміцненню позицій нашого товариства.

На знімку: Рей Лабонті, керівник підрозділу; Сергій Головатчик; Гордон Фарнсворт, керівник потоків виробництва; Річард Олмстід, оператор ВМ; Девід Бреннан, інженер виробничих процесів; Брайан Тейлор, начальник зміни.

P. S. За кілька днів після інтерв'ю Сергію Головатчик був призначений начальником цеху №5 та заступником директора Виробничого центру. Посаду начальника цеху №6 обійняв Олександр Ковальчук, котрий до цього працював інженером-технологом KPM.

Тренінги з ощадливого виробництва

Тренінги з ощадливого виробництва для працівників ДП "ВМІК" та ПАТ "ВАЙДМАНН-МПФ" цього місяця провів Ріхард Гьортіс, кайдзен-менеджер WETAG. Його представив віце-президент корпорації Марсель Суттер.

За словами Ріхарда, він працює в компанії WEIDMANN два роки, за цей час організував 39 майстер-класів у Швейцарії та Франції, участь у яких взяло 275 співробітників WET AG та 47 працівників WWNI.

На вступній зустрічі з українськими вайдманівцями Ріхард подав загальну інформацію про організацію ощадливого виробництва та особливості його впровадження, про систему щоденного вдосконалення Кайдзен та кайдзен-дошки, за допомогою котрих автори пропозицій на покращення відслідковують подальшу долю поданих ними ідей. До речі, незабаром ці концепції мають бути впроваджені у всіх підрозділах WEIDMANN, і українські підприємства — не виняток.

Першими у товаристві дізнавалися про інструментарій, яким оперує ощадливе виробництво, менеджери середньої та вищої ланок, що брали участь у майстер-класах Ріхарда Гьортіса. Ощадливе виробництво цілковито орієнтоване на споживача, у ролі котрого виступив сам тренер. Учасники навчання (у групі ПАТ "ВАЙДМАНН-МПФ" було 14 чоловік) мали виконати замовлення на виготовлення

певної кількості трансформаторів із конструкторів Лего, причому кожен відповідав за власну ланку роботи і мав чітко взаємодіяти із іншими учасниками процесу. Попервах робота не клеїлася — за відведений клієнтом час команда не змогла зібрати жодного трансформатора. Після обговорення недоліків процесу на кожному етапі виробництва та підказок тренера все починалося знову ще двічі. Під час останньої спроби команді з десятих працівників вдалося вкластися у нормативний час — за 8,26 хв. вони виготовили 24 трансформатори. Могли б і більше, проте це б призвело до надвиробництва — однієї з сімох причин додаткових втрат, які часто супроводжують виробничі процеси. Марнування часу і ресурсів, згідно з концепцією ощадливого виробництва, найчастіше відбувається під час транспортування; зайвих переміщень, пов'язаних з нераціональним розміщенням робочих місць; внаслідок накопичення надмірних запасів і надвиробництва; через очікування і бездіяльність працівника; через помилки і брак, а також надлишкову обробку.

Аналогічний тренінг пройшов і колектив ДП "ВМІК", котрий виконав замовлення з рекордною швидкістю.

Напередодні від'їзду Ріхард поділився своїми враженнями із «Паперовиком».

— Ріхарде, під час першої зустрічі ви розповідали про тренінги у Швейцарії та Франції. Зараз маєте досвід взаємодії з українцями. Чи відчуваєте яку-небудь різницю у співпраці з працівниками з різних локацій? Може, комунікаційні чи культурні проблеми?

— Ні, жодної різниці. Єдиною моєю проблемою було те, що я не спілкуються українською. Я не побачив відмінностей у знаннях чи досвіді людей, з якими зустрівся тут, у Малині, і людей, з котрими працював раніше.

Зізнаюся, напередодні тренінгу мав змішані почуття і побоювання стосовно цього, проте групи виявилися дуже веселими і цікавими, мені сподобалося з ними працювати. Сподіваюся, їм теж.

— Приємно це чути. Також знаю, що ви відвідали деякі визначні місця української столиці. Певно, з цього приводу ви теж мали певні очікування. Чи підтвердилися вони?

— Напередодні приїзду в Україну я, звісно, дивився телевізор і знав про кризу. Тому був готовий до всього. Проте побачивши Київ на власні очі, був вражений. Українська столиця мені сподобалася. До Швейцарії повертаюся із усмішкою на обличчі і сподіваюся прилетіти до вас іще раз!

Приймали гостей з Японії

Нещодавно, у рамках дружнього візиту, в товаристві побували представники ITOCHU Corporation — компанії, яка постачає ПАТ "ВАЙДМАНН-МПФ" полівініловий спирт та поліефірне волокно. Участь у переговорах з боку гостей брали представники японських підрозділів ITOCHU — Сусумо Мізухіро з Japan Vam&Poval і Макото Кітахара, менеджер ITOCHU Chemical frontier, та працівники київського представництва компанії: його очільниця Ольга Горобець і спеціаліст відділу хімічних продуктів Євген Ушенко, наше товариство представляли директор Департаменту управління ланцюгом поставок Олександр Швидун і начальник відділу закупок Тетяна Литвинчук. Вони обговорили поточні взаємовідносини та плани щодо закупівель полівінілового спирту у 2015 році.

На знімку: Ольга Горобець, Макото Кітахара, Сусумо Мізухіро, Олександр Швидун, Тетяна Литвинчук та Євген Ушенко.

Кількома словами:**Побували на концерті**

Ювіляри минулого кварталу разом із рідними побували у столичному палаці «Україна» на концерті Наталії Могилевської, що відбувся у рамках туру співачки «Дякую, мамо».

Вони почули давні і нові пісні артистки, перейнялися її щирістю і силою, стали свідками особистих зізнань та одкровенень. Хтось із ювілярів давно захоплюється творчістю співачки, комусь її пісні були не до душі, однак відгуки після концерту, як не дивно, були схожі — адже життєва історія Наталії Могилевської зачепила душевні струни багатьох відвідувачів концерту. Вечір минув не дарма.

У поміч дітям

Товариство надало благодійну допомогу судномодельному гуртку Центру науково-технічної творчості — сплатило близько 10 тисяч гривень за обладнання, необхідне для занять: електродвигуни, акумулятори, програматор, приймачі тощо.

Також підприємство відгукнулося на прохання завідувачі ДНЗ «Ялинка» і придбало фотоапарат, що оснащений функцією відеозйомки та Wi-Fi-модулем, за майже 3 тисячі гривень, аби вихователі мали змогу закарбувати виступи юних артистів.

Вікенд на колесах

Недавно працівники товариства здійснили черговий вояж вихідного дня теренами Західної України. За два дні вони відвідали Мукачеве, Берегове, Нижнє Селище, Ізу, Хуст та Львів і побачили багато цікавого...

згадка про ті часи — підвальна кімната ґуртур, що наганяє жах на сучасників. За радянських часів у замку знаходилося ПТУ, а сьогодні комплекс діє як історичний музей, картинна галерея і експозиція «Дерев'яні церкви Закарпаття».

Початком програми став «Замок Паланок» у Мукачевому, перші писемні згадки про який датуються XI ст. Він пережив не одну осаду, які, як правило, закінчувалися масштабними реконструкціями. Одним із перших володільців замку був подільський князь Федір Корятович, який його укріпив, а також збудував у скелястій горі, на якій стоїть комплекс, 85-метровий колодязь. Наші туристи і до колодязя зазирали, і пам'ятник князю, що неподалік, за палець потримали — кажуть, для здійснення бажань.

А піднявшись на оглядовий майданчик другого поверху, подивилися на Мукачеве очима княгині Ілони Зріні, яка протягом трьох років (1685–1688) успішно керувала обороною замка від австрійських військ (вони здобули перемогу, лише обманувши її — передали лист-підробку від чоловіка), та її сина Ференца — Ракоці, що продовжив справу матері — очолив боротьбу закарпатських народів проти австрійських поневолювачів, яка, проте, не увінчалася перемогою. І з 1872 року, на наступні сто літ, замок перетворився на тюрму для політ'язнів. Як

Опісля фабриканти вирушили до міста Берегове, знаменитого на всю країну своїми термальними купальнями. Багато хто з них, незважаючи на осінню пору, перевірів на собі цілющі властивості гарячих джерел, температура яких навіть узимку близька до температури людського тіла. А після водних процедур і ситного обіду туристи вирушили до знаменитої «Селиської сироварні», що в с. Нижнє Селище. Там для них було влаштовано екскурсію та сирно-винну дегустацію.

Наступною зупинкою в екскурсійному маршруті стало с. Іза, в якому ледь не кожна сім'я займається лозоплетінням та продає свої вироби туристам. Любителі побібок із лози, які прикупили подарунків для близьких, знайшлися і серед малинчан.

Заночували паперовики у ошатному хустському готелі «Карпати», а в неділю поїхали до західної столиці України. У Львові вони відвідали історичний музей, Вірменський, Домініканський та Свято-Успенський собори тощо, побували в копальні кави та майстерні шоколаду, долучилися до свята шоколаду, що саме тривало у місті, а очі прокатилися на екскурсійному трамвайчику.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.

Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.

Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com

Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Віол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.

Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».